

B.

Mødet den 1. Marts 1906.

(For lukkede Døre).

Fraværende var: Harald Jensen og Sabroe.

1. (J. Nr. 458 – 1905). Til Efterretning forelaa Meddelelse om, at det efter afholdt Licitation over Levering af 14,000 Tons Kul til **Gasværket** ved Sagens Cirkulation blandt Medlemmerne var vedtaget at overdrage Leverancen til:

Firmaet Broge & Co. med 6000 Tons Londonderry,
Firmaet Jacobi & Grell med 4000 Tons Westphalske og

Firmaet Rudolph Wulff med 4000 Tons Tyne main.

2. (J. Nr. 163—1905). Der forelaa Indstilling fra vedkommende Udvalg om efter afholdt Licitation over Gulvbelægningsmaterialer til det ny **Thing- og Arresthus** at modtage de fra nedennævnte indkomne Tilbud:

1. Asfalt: Hr. Marcus Thomsen, Aarhus.

2. Fugeløse Gulve: Murermestrene Buhl & Rasmussen.

3. Granito Terrazzo: Hr. Dalhoff Larsen, Aarhus.

4. Marmor Fliser: Murermestrene Buhl & Rasmussen.

5. Parketgulve: Tømrermester Andersen, Aarhus.

6. Linoleum: Hr. Dambmann og Hr. Jul. Mellemtin, Aarhus.

Formanden ønskede at fremhæve, at det under Nr. 3 anførte Tilbud fra Dalhoff Larsen ikke var det billigste indenfor sin Gruppe, og at han i Udvalget havde stemt for at antage det billigste Tilbud, der var gjort af et Københavnsk Firma. For ham stod det nemlig saaledes, at man saavidt muligt burde holde sig strengt til Licitations Princippet, og man saa at sige havde en moralsk Forpligtelse til at antage det laveste Tilbud, forsaavidt det var konditionsmæssigt, og ikke uden videre kunde foretrække en indenbys Mand, naar man ogsaa havde givet udenbys boende Adgang til at gøre Tilbud.

Magnus Nielsen kunde paa ingen Maade være enig med Formanden. Københavnerne var som Regel ikke videre forekommende overfor Provinsens Haandværkere ved Licitationer i København, og det forekom ham, at man skyldte Byens Borgere, der maatte betale de høje Skatter her, saavidt det kunde forsvares, at lade dem faa Kommunens Arbejder. Efter Konditionerne var man ikke bundet til det laveste Tilbud, men kunde vælge mellem Tilbudene, og det var i det foreliggende Tilfælde fuldt forsvarligt at foretrække den aarhusianske Haandværker, hvis Tilbud kun var 39 Kr. dyrere end det københavnske Firmas.

Nørgaard maatte i meget give Formanden Ret i de af ham anstillede Betragtninger, men han fandt dog, at man — som man hidtil havde plejet — naar det kun drejede sig om en ubetydelig Forskel i Priserne, havde Lov til at give Arbejdet til en indenbys Mand ogsaa i Betragtning af, at det havde sin store Betydning at have vedkommende Entreprenør paa selve Pladsen af Hensyn til Kontrollen med Arbejdet. Noget andet var, at det selvfølgelig vilde være uheldigt, om man ganske

berøvede udenbys boende Lysten til at deltage i Licitationer her.

Mikael Johansen kunde slutte sig til Udvalgets Flertal, idet han ogsaa var af den Mening, at man burde støtte Byens Borgere og foretrække dem, naar Forskellen paa Tilbudene var saa ringe som i dette Tilfælde.

Filtenborg vilde under de foreliggende Omstændigheder ligeledes tilraade at følge Indstillingen, men han var enig med Formanden i, at man i Almindelighed ved Licitationer burde vælge det laveste Tilbud. Man maatte erindre, at de Næringsdrivende her i ikke ringe Udstrækning søgte og fik Leverancer til andre Kommuner, noget man let kunde forpurre, hvis det blev almindelig bekendt, at man her ved Licitationer udelukkende foretrak Byens egne Folk.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

- 4 (J. Nr. 163—1905). Efter vedkommende Udvalgs Indstilling vedtoges det efter afholdt Licitation over Levering af Marmorskillerum og Flisebeklædning m. m. i Toiletrummene i det ny **Thing- og Arresthus** at overdrage:

Leveringen af Marmorskillerum til S Christensens

Enke af Aarhus,

Gørtlerarbejdet til Københavns Dørgrebsfabrik, Aarhus og

Leveringen af Flisebeklædning til Ovnsætter A. C.

Ovesen, Aarhus.

4. (J. Nr. 447—1905). I Overensstemmelse med de fra Skolekommissionen og Skoleudvalget foreliggende Erklæringer vedtoges det at anbefale det fra Lærerinde Frk. Ottilia Møller modtagne Andragende om Afsked med Pension fra d. 1. Maj d. A.
5. (J. Nr. 16⁸—1905). Det fra fhv. Gæstgiver H. Petersen indkomne Andragende om Eftergivelse

af **Brændevinsafgift** for Juli og Oktober Kvartaler 1905 samt for Januar Kvartal 1906 bevilgedes, forsaavidt angaar Kommunens Andel af samme, da det var oplyst, at Vedkommende ikke nogensinde havde benyttet sit Borgerskab.

6. De foreliggende Andragender om Fritagelse for **Hundeafgift** fra:

- a. (J. Nr. 18¹⁴—1905). Fhv. Landpost L. Laursen og
- b. (J. Nr. 18¹³—1905). Arbm. Chr. Christensen. bevilgedes.

7. (J. Nr. 424—1905). Fra Udvalget for Gas- og Elektricitetsværket, der i sidste Møde havde taget den paagældende Sag tilbage, forelaa Indstilling om at yde Enken efter Arbejdsmand Sørensen en Huslejhjælp, stor 12 Kr. pr. Maaned, for et Aar ad Gangen at regne fra den 1. Februar 1906.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

8. (J. Nr. 12—1905). Den fra vedkommende Udvalg foreliggende Indstilling angaaende Tildeling af **Aldersdomsunderstøttelser** tiltraadtes.

9. (J. Nr. 17—1905). Det fra Smed P. M. Rasmussen Allermænd modtagne Andragende om Eftergivelse af **Fattighjælp** kunde i Overensstemmelse med vedkommende Udvalgs Indstilling ikke for Tiden bevilges.

10. (J. Nr. 17³⁵—1905). Fra Skræder Anthon Pedersen forelaa paany Andragende om Eftergivelse af **Fattighjælp**.

Udvalget for Fattigvæsenet indstillede, at man henholdt sig til de tidligere af Byraadet i Sagen trufne Afgørelser, hvorefter Andragendet ikke kunde bevilges.

Simonsen gjorde opmærksom paa, at det Beløb, Andrageren havde oppebaaret af Aarhus Kommune, kun udgjorde 5 Kr., som han nu i

Løbet af 10 Aar gentagne Gange havde søgt eftergivet. I den Undersøgelsesrapport, der senest var optaget, oplystes det, at Hjælpen var ydet ham, fordi han paa Grund af stor Familie, Sygdom og Dødsfald var kommet i Trang; han havde haft 11 Børn, hvoraf da 4 levede, og ernærede sig kun ved Reparationsarbejder. Disse Omstændigheder tilligemed den Oplysning, at han en Tid som arbejdsløs var rejst til en anden Kommune, tydede stærkt paa, at han sad meget smaat i det, og da det ikke var oplyst, at hans Forhold senere havde forbedret sig, var det meget sandsynligt, at han virkelig ikke kunde betale den oppebaarne Hjælp tilbage. Taleren forstod ikke, at man Gang efter Gang havde nægtet at eftergive dette Beløb, og han var næsten tilbøjelig til at tro, at det nærmest skete af en vis Pietet overfor de tidligere trufne Afgørelser i Sagen.

J a c o b J e n s e n saa ikke rettere end, at man, hvis man indlod sig paa at eftergive saa smaa Beløb, som her var Tale om, ligesaa gjerne kunde vedtage at eftergive al Hjælp uden videre. Han betvivlede meget, at Andrageren, hvis det virkelig var ham magtpaaliggende, ikke nok havde kunnet tilbagebetale de 5 Kr., men han havde ikke noget imod, at Sagen gik tilbage til Udvalget, for at man nærmere kunde undersøge Andragerens Forhold.

M a g n u s N i e l s e n var ganske enig med den foregaaende Taler. Man kunde i al Almindelighed ikke gaa med til at eftergive saadanne Smaabeløb, og der var saa meget mindre Grund til at gøre det i dette Tilfælde, som Sagen sikkert var den, at Andrageren ikke vilde betale det nævnte Beløb.

S i m o n s e n forekom det, at man ikke burde gøre Sagen til et rent Magtspørgsmaal. Andrageren havde i 10 Aar ikke faaet nogen Hjælp af

det Offentlige, og det viste dog, at han ønskede at klare sig selv. Han forstod ikke rigtigt Princippet om ikke at eftergive smaa Beløb, men nok store, noget der kun indeholdt en Opfordring til Folk om at stille større Krav til Kommunen.

Nørgaard fandt ganske vist ikke, at Kommunen skulde misbruge sin Magt i Tilfælde som det omhandlede, men der var heller ingen Anledning til at lade sig tvinge til en Eftergivelse, som ikke var paa sin Plads.

Sagen gik tilbage til Udvalget.

